

בש"פ 3550/14 - ט.ט. נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3550/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: ט.ט.

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו
מיום 13.4.2014 במ"ת 46628-12-13 שניתנה על ידי
כבוד השופט ע' מודריק

תאריך הישיבה: ג' בסיון תשע"ד (1.6.14)

בשם העורר: עו"ד שמואל פלישמן

בשם המשיבה: עו"ד יעל שרף

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (השופט ע' מודריק) מיום 13.4.2014 במ"ת 46628-12-13 לעצור את העורר עד לתום ההליכים המתנהלים כנגדו.

1. על פי האישום הראשון, בין השנים 2007-2012 הייתה המתלוננת, ילידת 1993, חברתו של העורר. עד לחודש ספטמבר בשנת 2011 הייתה המתלוננת קטינה. המתלוננת מתגוררת בסמוך לבית העורר. החל מיום 15.9.2008 נהג העורר במתלוננת באופן קנאי. הוא הצר את צעדיה, עקב אחריה, כינה אותה "זונה" ושאל אותה האם גברים אחרים "זיינו אותה". העורר נהג לסטור למתלוננת מדי יום, לבעוט בה ולחבוט בה באמצעות אגרופיו. העורר איים על המתלוננת כי אם תעזוב אותו הוא ירצח אותה ואת משפחתה.

על פי האישום השני, ביום 29.5.2010 יצאה המתלוננת עם חברותיה לבילוי במועדון. בין חברות אלה הייתה גם אחות העורר (להלן: קרן). העורר הגיע למקום, ראה את קרן ואז חבט ובעט בה. הוא משך בכוח בשיער המתלוננת, חבט בה והפילה לרצפה. בעודה שכובה על הארץ בעט העורר במתלוננת בבטנה ובכל חלקי גופה. מאוחר יותר עוברי אורח חילצו את קרן ואת המתלוננת, ואלה הצליחו להיכנס למונית שעברה במקום. העורר עצר את המונית, נכנס לספסל האחורי וחבט בחזקה בראש המתלוננת. העורר הורה לנהג לנסוע לבית מגוריו והכניס את המתלוננת - אשר הייתה שטופת דם - לסלון ביתו. העורר ביקש לפגוע במתלוננת באמצעות כבל טלוויזיה ובאמצעות סכין שהחזיק, אך נמנע מלעשות כן בעקבות התערבות בני משפחתו. כתוצאה מן המעשים המתוארים נגרמה למתלוננת חבלה בעינה השמאלית והיא נזקקה לטיפול רפואי. ביום 1.6.2010 נחקרה המתלוננת במשטרה ובצאתה מן התחנה חיכה לה העורר ושאל אותה האם התלוננה עליו. העורר חיפש בחפציה האישיים של המתלוננת במטרה למצוא טופס תלונה ואיים עליה כי באם תתלונן הוא ירצח אותה.

על פי האישום השלישי, ביום 26.7.2011 הוטל על העורר מעצר בית לילי בין השעות 7:00-20:00 ונאסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת (מ"ת 48872-06-11). העורר שהה במקום מעצר הבית יממה אחת ולאחר מכן שב להתגורר באזור המרכז ועמד בקשר עם המתלוננת. ביום 9.9.2011 עקב העורר אחר המתלוננת בשובה ממקום עבודתה. הוא תפס את המתלוננת ברחוב וחקר אותה בדבר קשריה עם מנהל העבודה שלה, תוך שהוא בועט ברגלה וסוטר לה על לחיה. העורר הורה למתלוננת להתלוות אליו לביתו, ובהגיעם גרר אותה לחדרו שבקומה השנייה ונעל את הדלת. העורר תפס את המתלוננת בצווארה וחנוק אותה. הוא הכה בה באגרופיו בכל חלקי גופה ואיים עליה כי תספר לו אודות יחסיה עם מנהל העבודה. העורר הורה למתלוננת להוריד את בגדיה. המתלוננת סירבה לעשות כן והעורר סטר לה בחוזקה על לחיה וזרק אותה על המיטה. העורר הוריד בכוח את בגדיה של המתלוננת עד שהיא נשארה לבושה בחזייה בלבד. בשלב זה, למשמע זעקות המתלוננת, דפקו הורי העורר על הדלת וביקשו ממנו כי יחדל ממעשיו. העורר הזהיר את הוריו לבל יתערבו ובמקביל הוריד את מכנסיו ותחתוניו. העורר נשכב על המתלוננת, תפס בחזקה את ידיה ופיסק את רגליה באמצעות רגליו. המתלוננת ניסתה להתנגד, ביקשה מן העורר שיפסיק ובעטה בבטנו. בתגובה חבט בה העורר בחוזקה בעין ימין. כתוצאה מחבטה זו החלה המתלוננת לבכות, ותוך כדי בכייה החדיר העורר את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לסיפוק מיני. העורר סטר למתלוננת והורה לה להתלבש. בסמוך לאחר מכן הביא למתלוננת סכין ואחז בה יחד איתה. העורר אמר למתלוננת "בואי נתאבד ביחד, אני לא מוכן שמישהו אחר יזיין אותך". העורר קירב את הסכין לבטן המתלוננת ואחז את יד המתלוננת עם הסכין וקירבה לבטנו. בסמוך לאחר מכן איים העורר על המתלוננת לבל תתלונן, ואמר "אני גם ככה אשתחרר מהכלא, מתישהו אני ארצח אותך, את לא תחיי".

על פי האישום הרביעי, בחודש יולי 2012 נעצר העורר בחשד כי איים על המתלוננת וכן על אחיה ואימה. בעודו במעצר התקשר העורר למתלוננת מספר רב של פעמים. העורר איים על המתלוננת כי יפגע בה. העורר שאל את המתלוננת מי התלונן כנגדו. העורר איים על המתלוננת לבל תגיע לבית המשפט אם תזמן לעשות כן ואמר לה "את לא תהיי חיה, ואני לא אהיה חי".

על פי האישום החמישי, ביום 28.5.2010 תקף העורר את אחותו הקטינה, ילדת 1995, בכך שתפס אותה בצווארה, חנק אותה וסטר לה. ביום 9.10.2010 תקף העורר את קרן בעת שביקשה לצאת מן הבית. העורר היכה את קרן ברגלה, משך את שיערה בכוח, השליך אותה על הרצפה ודרך עם רגלו על ראשה.

2. בשל המעשים המתוארים לעיל הואשם העורר בהתעללות בקטין (גופנית ונפשית) לפי סעיף 368ג לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה סתם לפי סעיף 378 ו-379 לחוק; תקיפת קטין הגורמת לחבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק; הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק; הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק; אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק; והדחה בעדות לפי סעיף 246(ב) לחוק.

ההליכים הקודמים

3. בד ובד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המתנהלים כנגדו. לפני בית המשפט המחוזי הסכים העורר כי העבירות המיוחסות לו מקימות עילת מעצר. ואולם, העורר טען כי בחומר הראיות כנגדו קיימות סתירות רבות, באופן שאינו מאפשר לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. כן ביקש העורר להפנותו לחלופת מעצר. בהתאם לבקשת המשיבה, הדיון לפני בית המשפט התמקד בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת ביצוע העבירות המתוארות באישום השני ובאישום השלישי.

בית המשפט ציין בהחלטתו כי בשנים בהן עמדו העורר והמתלוננת בקשר היא נהגה לגונן עליו ונמנעה מלהתלונן. בשנת 2013 הושת על העורר עונש מאסר, ובהעדרו החלה המתלוננת מקבלת טיפול. כתוצאה מטיפול זה אזרה המתלוננת אומץ, פנתה למשטרה וגוללה, במספר הודעות שונות, את האירועים המתוארים בכתב האישום.

4. באשר לאישום השני, בית המשפט ציין כי הראיה העיקרית להוכחת אשמתו של העורר מצויה בהודעת המתלוננת במשטרה מיום 15.8.2013 וכן בהודעת אחות העורר. ראיה נוספת מצויה בדיווח אשר מסרה המתלוננת לעובד סוציאלי בסמוך לאירועים המתוארים באישום. המתלוננת דיווחה לעובד הסוציאלי כי העורר תקף אותה בפניה באגרופים וסיפרה כי העורר נוהג כלפיה באלימות ומקנא לה באופן כפייתי. תלונה זו דווחה למשטרה אך כשהגיעה המתלוננת למסור עדות, בסמוך לאירועים, היא הכחישה שהותקפה. המתלוננת טענה לפני המשטרה כי החבלות הנראות על פניה נגרמו בידי אחר אשר תקף אותה וגנב ממנה את הטלפון הסלולארי שלה. המתלוננת הסבירה כי העורר הגיע למועדון במטרה להגן עליה ולא כדי לתקוף אותה.

העורר טען כי הודעת המתלוננת מזמן אמת מערערת את אמינות דיווחיה המאוחרים. כן ציין העורר כי אימו

נחקרה בידי המשטרה בסמוך לאירועים המתוארים. בחקירתה דיווחה האם כי המתלוננת סיפרה לה, בזמן אמת, אודות גניבת הטלפון הסלולארי וכי היא שמעה סיפור זה אף מאם המתלוננת. העורר טען כי גרסאות אלה מחזקות את עדות המתלוננת מזמן אמת ומגלות כי לא היה זה העורר אשר תקף אותה. כן הצביע העורר על כך כי לא אותרה המונית בתוכה, על פי הטענה, הוא תקף את המתלוננת. עוד ציין העורר כי אחותו אשר הייתה עדה לתקיפה לכאורה נחקרה במשטרה כארבעה חודשים לאחר האירועים המתוארים ולא מסרה בדיווחה חלק מפרטיה הנטענים של התקיפה במונית. העורר הוסיף והצביע על תרשומת של שיחה אשר ניהלה המתלוננת עם פקידת סעד, במהלכה טענה המתלוננת כי העורר אינו נוהג כלפיה באלימות.

בית המשפט קבע כי הודעותיה המאוחרות של המתלוננת והמזכר שכתב העובד הסוציאלי בסמוך להתרחשות מקימים תשתית עובדתית לכאורית להוכחת האשמה. בית המשפט מצא כי הסתירות והספיקות אליהם הפנה העורר אינם מצדיקים, בשלב זה, מסקנה בדבר העדר ראיות לכאורה. בית המשפט הסביר כי הפער בין הודעות המתלוננת בזמן אמת לבין הודעותיה המאוחרות ניתן להסבר ברצונה להגן על בן זוגה או בחששה מפניו. נפקותם של פערים אלו תיתברר במסגרת המשפט העיקרי. הוא הדין גם באי-איתורו של נהג המונית ובאי ההתאמות בין גרסת המתלוננת להודעת אחות העורר. כן ציין בית המשפט כי הודעת האחות תומכת בגרסת המתלוננת יותר משהיא גורעת ממנה, וממילא ברור משמעות הסתירות שבין העדויות היא עניין להליך העיקרי.

5. עיקר הראיות הקושרות את העורר לביצוע האמור באישום השלישי הן הודעת המתלוננת והודעות הורי העורר. אבי העורר סיפר כי שמע את המתלוננת צועקת ורעש כלים נשברים. כשנפתחה דלת חדרו של העורר ראה האב את המתלוננת שרועה על הרצפה. אם העורר מסרה כי שמעה את צעקות המתלוננת וכשנפתחה הדלת היא הבחינה בבנה מכה את המתלוננת. ההורים לא התקשרו למשטרה אלא הגיעו לתחנת המשטרה ומסרו הודעה. שוטרים שהגיעו לזירה דיווחו על זעקות מתלוננת וצפו בעורר רוכן מעליה באופן מאיים. כן מצאו השוטרים כתמי דם ושברי זכוכית. בסמוך לאירועים לא דיווחה המתלוננת על העבירות המיוחסות לעורר. המתלוננת חשפה לראשונה את מעשה האונס בהודעתה מיום 19.11.2013. המתלוננת דיווחה במועד זה כי כתוצאה מן האונס היא נכנסה להריון וביצעה הפלה. יחד עם זאת, תיעוד רפואי שהציגה המתלוננת העלה כי היא ביצעה הפלה ביום 8.7.2012. לאחר שהתחוויר כי מועד ההפלה אינו מתיישב עם המועד הנטען של האונס הסבירה המתלוננת כי התבלבלה.

העורר טען לפני בית המשפט המחוזי כי האונס המיוחס לו לא יכול היה להתבצע במועד הנטען, וזאת בשל מועד ההפלה. העורר ציין כי מהודעת המתלוננת במשטרה עולה כי לאחר האונס הנטען לא קיימו השניים יחסי מין אשר עשויים היו להוביל להריון. העורר טען כי סתירה מהותית זו בהודעת המתלוננת מחלישה עד מאוד את אמינות גרסתה. הוא הוסיף כי משהוכח כי האונס לא בוצע במועד הנטען, לא ניתן למצוא חיזוק לדברי המתלוננת בעדויות השוטרים שהגיעו לזירה במועד זה. עוד ציין העורר כי באחת מהודעותיה טענה המתלוננת כי דיווחה על העבירות לעובד סוציאלי. אף על פי כן, לא קיים רישום כלשהו של שיחה עם עובד סוציאלי זה. כן ציין העורר כי השוטרים אשר הגיעו לזירה לא תעדו חבלה כלשהי על גוף המתלוננת, וזאת חרף הודעתה כי נחבלה בעינה. עוד מזכיר העורר כי המתלוננת כבשה גרסתה בעניין האונס תקופה ארוכה, ומציין כי המתלוננת מסרה שמונה הסברים שונים לכבישת העדות. העורר טוען כי המתלוננת בדתה את סיפור האונס בסמוך למועד שחרורו הצפוי מבית המאסר וזאת משום שחששה שניקום בה על הודעותיה האחרות. חיזוק לסברה זו נמצא בדברי המתלוננת אשר דיווחה כי הוזרה על ידי חברותיה מפני שחרורו הקרב של העורר.

בית המשפט קבע כי הודעות המתלוננת ומזכרי השוטרים מזמן אמת מבססים ראיות לכאורה להוכחת האשמה. כן קבע בית המשפט כי הספקות שהעלה העורר אינם מספיקים כדי לחתור תחת תשתית זו. בית המשפט קבע כי ייתכן שהמתלוננת טעתה "בשיוך" ההריון למועד המסוים של קיום יחסי המין. אפשרות זו היא סבירה במיוחד לנוכח הודעת המתלוננת לפיה "אין יום אחד שלא חטפתי מכות אז נראה לך שאני זוכרת דברים?". בית המשפט הוסיף וקבע כי העדר תיעוד של דברי המתלוננת לעובד הסוציאלי יכול שיפגע באמינות המתלוננת. יחד עם זאת, בשלב זה אין צורך להידרש לשאלת המהימנות, שאלה אשר תיבחן במסגרת ההליך העיקרי. עוד קבע בית המשפט כי העדר תיעוד בדבר סימני חבלה על גוף המתלוננת מהווה מחדל חקירה, שכן לא נערכה בזמן אמת בדיקה מספקת של זירת האירועים. יחד עם זאת, נפקותו של המחדל תיבחן במסגרת ההליך העיקרי, ואין צורך להכריע בכך בשלב זה. אף טענת העורר לפיה המתלוננת העלילה עליו עלילת שווא מקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

6. הראיה היחידה הקושרת את העורר לביצוע המיוחס לו באישום הרביעי היא הודעת המתלוננת. בית המשפט ציין כי אמיתותה של הודעה זו מוטלת בספק, וזאת מאחר שביום 24.11.2013 הצהירה המתלוננת לפני בית המשפט לענייני משפחה כי המתלונן יצר איתה קשר לאחרונה לפני כשנה. אמירה זו חותרת תחת מהימנות גרסת המתלוננת ו"מפילה" את האישום הרביעי. כן ציין בית המשפט כי המתלוננת העלימה את כרטיס ה-SIM של מכשיר הטלפון הסלולארי שלה ובכך סיכלה את האפשרות לשלול את הודעתה באמצעות מחקרי תקשורת מתאימים. בית המשפט קבע כי תהיות אלה צריכות להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ואין בהן כדי לכרסם במשקל הראיות לכאורה שהוצגו.

הראיות הקושרות את העורר לביצוע המיוחס לו באישום החמישי הן עדויותיהן של אחיותיו, אשר אינן נכללות ברשימת עדי התביעה ועל כן הודעותיהן אינן יכולות לשמש תשתית ראייתית למעצר. יחד עם זאת, בית המשפט ציין כי המשיבה הודיעה כי עדות אלה יזומנו לעדות, ועל כן "נשמטת הקרקע מתחת לפני ההשגה של הסנגור".

7. בית המשפט קבע כי מסוכנותו של העורר אינה ניתנת לאיזון או לצמצום באמצעות הפנייתו לחלופת מעצר. מסוכנות זו נלמדת מן האישומים והיא "דוקרת את העין ומקוממת את הלב". לאור האמור לעיל הורה בית המשפט על מעצר העורר עד לתום ההליכים המתנהלים כנגדו.

תמצית נימוקי הערר

8. העורר - באמצעות בא כוחו עו"ד שמואל פלישמן - טוען כי שגה בית המשפט כאשר מצא, בכוחו עצמו, הסברים לחוסרים ולסתירות בראיות המשיבה. לטענת העורר, די בסתירות שהוצגו כדי לכרסם באופן ממשי בראיות המשיבה ולהצדיק בחינתה של חלופת מעצר. העורר מוסיף וטוען כי שגה בית המשפט כאשר שלל על הסף את האפשרות לבחון חלופת מעצר בעניינו.

9. באשר לאישום הראשון, העורר מציין כי בעבר הוגש כנגדו כתב אישום (להלן: כתב האישום הקודם) ובו חלק כללי הזהה בעיקרו לעובדות האישום הראשון. במסגרת הסדר טיעון נמחק חלק כללי זה מכתב האישום הקודם. על כן, לטענת העורר, הגשת חלק כללי זה פעם נוספת במסגרת האישום הראשון חושפת אותו ל"סיכון כפול", שכן הוא כבר עמד בעבר בפני סכנת הרשעה באישום זה.

באשר לאישום השני, העורר טוען כי שגה בית המשפט כאשר הסביר את הודעת המתלוננת מזמן אמת ברצונה להגן עליו. העורר חוזר בעניין זה על עיקר טענותיו העובדתיות לפני בית המשפט קמא. הוא מציין במיוחד את העובדה כי נהג מונית מסויים אמנם אותר, אך נהג זה הכחיש שאירע דבר כלשהו במוניתו. העורר מזכיר את הערת בית המשפט קמא לפיה הליקוי שבאי מציאת נהג המונית מעורר סימני שאלה. העורר מוסיף כי אחיותיו אינן עדות תביעה והודעותיהן בעניינן אינן קבילות. אף אם הודעת האחיות קרן קבילה, עדותה נסתרת בעדות אימו של העורר.

באשר לאישום השלישי, העורר מדגיש את הסתירה שבין מועד האירוע לפי גרסת המתלוננת לבין מועד ביצוע ההפלה. העורר טוען כי שגה בית המשפט כאשר מצא מיוזמתו "תירוץ" לסתירה שבעמדת המתלוננת. בנוסף, העורר מזכיר את טענת המתלוננת לפיה היא דיווחה על האונס שעברה, בזמן אמת, לעובד סוציאלי בשם עדי לקסר. ואולם, במזכר שערך עו"ס לקסר אין זכר לטענת אונס כלשהי. כן ציין העורר סתירות נוספות שהתגלו בגרסת המתלוננת לגבי האירועים המתוארים באישום השלישי, לרבות לגבי גרסתה לפיה נדחפה ונגררה על ידי שוטרים שהגיעו למקום.

באשר לאישום הרביעי, העורר חוזר על הסתירות שהוצגו לפני בית המשפט המחוזי. כן מציין העורר כי המשיבה נמנעה מלבדוק את פלטי השיחות היוצאות מן הטלפונים הציבוריים בבית המעצר בו שהה, מחדל שיש בו כדי לגרום לקיפוח הגנתו.

באשר לאישום החמישי, העורר מציין כי המשיבה לא הגישה בקשה לתיקון כתב האישום או להוספת עדי תביעה. לפיכך, העדויות המבססות, לטענת המשיבה, את האישום החמישי אינן קבילות ולא ניתן לסמוך עליהן לעניין ההרשעה. העורר מציין כי בא כוחו התכונן לשמיעת ההוכחות לפי רשימת עדי התביעה שבכתב האישום ובהתאם לחומר החקירה הרלוונטי לעדים אלו.

10. בדיון לפני הדגיש בא כוח העורר את השגגה שנפלה לפני בית המשפט המחוזי כאשר בחר למצוא, מיוזמתו, הסברים אפשריים לסתירות שנתגלו בראיות המשיבה. כן הדגיש בא כוח העורר כי למתלוננת מניע להעליל עליו עלילת שווא, וזאת במטרה למנוע את שחרורו ומשום חששה מפניו. בא כוח העורר חזר על עיקר טענותיו בעררו, וטען כי די בסתירות עליהן הצביע כדי להצדיק את שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

תמצית טענות המשיבה

11. המשיבה - באמצעות באת כוחה עו"ד יעל שרף - טענה בדיון לפני כי טענת הסיכון הכפול שהעלה העורר ביחס לאישום הראשון אינה מתאימה להתברר בשלב הדיון במעצר. לגופם של דברים הזכירה המשיבה כי הקטע אליו מפנה העורר בכתב האישום הקודם מצוי בחלק הכללי של כתב אישום זה. על כן, לטענת המשיבה, לא עמד העורר בפני "סיכון" של הרשעה באותן עובדות. באשר לאישום השני הצביעה באת כוח המשיבה על הראיות המחזקות, לשיטתה, את הודעת המתלוננת: התעודה הרפואית, מזכר העובד הסוציאלי בבית החולים ועדות אחות העורר. לטענת המשיבה, הודעת המתלוננת והתמיכות שנמצאו לה מספיקים, בשלב זה, כדי לבסס מסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. באשר לאישום השלישי, מזכירה באת כוח המשיבה את הודעות הורי העורר, את מזכרי השוטרים ואת

הודעת המתלוננת. באת כוח המשיבה ציינה כי ביום האירועים עוכבה המתלוננת על ידי השוטרים שהגיעו למקום ונחקרה באזהרה. באת כוח המשיבה תארה אירוע זה כ"מבייש", אך סברה כי אין בו כדי לפגוע באמינות גרסת המתלוננת. באת כוח המשיבה הוסיפה וטענה כי הסברי המתלוננת לכבישת ולשינוי גרסתה הם מתקבלים על הדעת.

באת כוח המשיבה טענה כי מסוכנותו של העורר ניכרת מן העבירות המיוחסות לו. מעשי העורר הם חמורים ביותר. הם בוצעו על פני תקופה ארוכה וכוונו בעיקר כלפי המתלוננת אך גם כלפי אחרים. באת כוח המשיבה טענה כי העורר הינו נעדר מורא, הן מפני החוק והן מפני משפחתו האמורה לפקח עליו אם ישוחרר לחלופת מעצר. על כן, לטענת המשיבה, אין מקום לשקול חלופת מעצר בעניינו של העורר. באת כוח המשיבה ציינה כי בתיק העיקרי נקבעו עד כה חמישה מועדי הוכחות, מהם שני מועדים לפני הפגרה, ושלושה סמוך לאחר סיומה.

דין והכרעה

12. החלטתי לדחות את הערר.

13. כידוע, בשלב בקשת המעצר עד לתום ההליכים על בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הגולמי המונח לפניו מבסס תשתית ראייתית לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם. בשלב מקדמי זה טרם עבר חומר הראיות הגולמי במסגרת ההליך הפלילי. על כן, אין בית המשפט נדרש לבחון, בשלב זה, אלא את הפוטנציאל ההוכחתי הגלום בראיות שלפניו. בחינה זו צריך שתעשה לגבי חומר הראיות כולו כמכלול. לפיכך, אין בית המשפט נדרש לבחון באופן מדוקדק את משקלה הסגולי של כל ראיה וראיה. אף אין בית המשפט נדרש להכריע בדבר מהימנותם של העדים או להסיק מסקנות מכריעות מאי התאמות או סתירות מסוימות שנפלו בעדויות שלפניו. כל עוד התמונה הראייתית הכללית היא בעלת פוטנציאל להעמיד סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט - ניתן לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-151 (1996) (להלן: עניין זאדה); בש"פ 8553/13 עבדל קאדר נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (1.1.2014)].

ואולם, בחינתן של הראיות אינה טכנית. אין די בקיומה של עדות מרכזית אשר אם תימצא אמינה תבסס ממצא מרשיע. על בית המשפט לבחון את כוחה הפנימי של עדות זו. אם נפלו בעדות ספיקות העולות כדי "פגם גנטי" אשר לא יכול שיוסר בתום ההליך, לא ניתן לבסס על עדות זו תשתית ראייתית לכאורה. כן נדרש בית המשפט לבחון את השתלבותה של העדות במכלול הראיות, ולשלול מסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה כאשר מכלול הראיות מגלה סתירות מהותיות הניכרות על פני הדברים המעידות על ספק שאין זה סביר שניתן יהיה להסירו [ראו: עניין זאדה, 151-150; בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (19.12.2013) (להלן: עניין אברמוב); בש"פ 3432/13 מוגאהד נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (21.5.2014); בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.5.2013)]. לעיתים יגיע בית המשפט למסקנת ביניים לפיה קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה, אך עוצמתן המצטברת של ראיות אלה אינה גבוהה או שקיימים בהן חוסרים משמעותיים. במקרים כאלה על בית המשפט לבחון את האפשרות להסתפק בשחרורו של הנאשם לחלופת מעצר [בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקה 23 (22.5.2014); עניין אברמוב, פסקה 21]

14. יישום אמות מידה אלה על עניינו של העורר מגלה כי קיימת תשתית עובדתית לכאורית להוכחת אשמתו, למצער בחלק מן העבירות המיוחסות לו.

15. הראיה העיקרית הקושרת את העורר לביצוע העבירות המיוחסות לו באישומים הראשון עד הרביעי מצויה בהודעות המתלוננת במשטרה. בחינתה של עדות זו לגופה, אך גם על רקע הראיות הנוספות שהוצגו, מגלה כי היא אינה חפה מסימני שאלה. בעניין זה ניתן להזכיר את הודעת אימו של העורר מזמן אמת העומדת בניגוד לגרסת המתלוננת באשר למתואר באישום השני; דיווחי המתלוננת אודות מועד התקיפה והאונס המתוארים באישום השלישי ואודות כניסתה להריון בעקבות אונס זה, אשר אינם עולים בקנה אחד עם מועד ההפלה שביצעה; דיווחי המתלוננת אודות תוכן שיחתה עם עו"ס לקסר אשר אינם מתיישבים עם רישומיו של עו"ס לקסר מזמן אמת; ובעיקר הסתירה שבין גרסת המתלוננת באשר לשיחות המתוארות באישום הרביעי לבין הצהרותיה לפני בית המשפט לענייני משפחה. ואולם, כאמור, בשלב מקדמי זה אין צורך לקבוע ממצאים סופיים בנוגע למהימנות גרסת המתלוננת. ייתכן כי לאחר שמיעת התיק ייושבו סתירות לכאורה אלה. ייתכן גם שיהיה בהן כדי להטיל ספק באשר לאשמת העורר. ואולם, כל שיש לבחון בשלב בו אנו מצויים עתה הוא האם גרסת המתלוננת, על הקשיים הכרוכים בה, משתלבת במכלול הראיות באופן המגלה פוטנציאל מספק לבסס באופן לכאורי את אשמת העורר. כמפורט להלן, בחינה זו מגלה כי עדות המתלוננת אינה עומדת לבדה כראיה יחידה. מצטרפות אליה ראיות נוספות היוצרות יחדיו מכלול המבסס, בשלב זה, תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו לכאורה של העורר. נבחן ראיות אלה בהתאם לסדר האישומים.

16. טענתו העיקרית של העורר ביחס לאישום הראשון היא טענת "סיכון כפול". על פני הדברים, אין מדובר בטענה קלת ערך. כך סבר גם בית המשפט קמא אשר מצא כי "משהועמד המשיב לפני 'סיכון' של הרשעה... לא ניתן לשוב ולייחס לו את ההאשמות שנמחקו". ואכן, עיון בכתב האישום הקודם מגלה כי החלק הכללי הקצר הכלול בו מייחס לעורר את הכאת המתלוננת בהזדמנויות שונות, הצרת צעדיה וקנאה לה. מעשים אלו חופפים חלק ניכר מן המעשים המתוארים באישום הראשון. זהות מסוימת זו עשויה לבסס טענת סיכון כפול, שכן ייתכן לסבור כי העורר כבר עמד בעבר בפני סיכון של הרשעה במעשים אלו ועל כן אין "להטרידו" בגינם בשנית [ראו, למשל: ע"פ 132/57 נכט נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יא 1544, 1547 (1957); ע"פ 250/77 מדינת ישראל נ' קרישינסקי, פ"ד לב(1) 94 (1977); דנ"פ 532/93 מנינג נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מז(4) 25, 30 (1993); ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 221, 373 (1996)]. אם תצלח, תביא טענת הסיכון הכפול למחיקת האישום הראשון. על כן, בחינת סיכוייה של טענה זו היא בעלת חשיבות של ממש לצורך ההחלטה האם קיים סיכוי סביר להרשעת העורר [השוו: בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל, פסקאות 16, 15 ו-26 (14.10.2012)].

יחד עם זאת, טענת סיכון כפול היא טענה מקדמית [השוו: סעיפים 149(5) ו-10(10) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי)]; בש"פ 9188/03 אבו שהין נ' משטרת ישראל, פ"ד נח(1) 874, 879 (2003)]. ככזו, מקומה להתברר, ככלל, לפני בית המשפט הדין בהליך העיקרי ולא במסגרת הדיון בקשת המעצר. הטעם לכך נעוץ באופיו המוגבל של שלב זה. אכן, במסגרת ההליך העיקרי ניתן יהיה לברר את טיבו של כתב האישום הקודם ואת מעמדו של החלק הכללי אשר נכלל בו, את מאפייניו של הסדר הטיעון אשר הוביל לתיקון כתב אישום זה, את פרטי כתב האישום המתוקן ואת נסיבות הרשעתו הקודמת של העורר. נתונים אלו אינם פרושים במלואם לפני. בהעדרם, תתקשה הערכאה הדנה בבקשת המעצר להכריע בשאלת משקלה הלכאורי של טענת הסיכון הכפול [השוו: בג"צ 230/07 עטון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (1.3.2007); בש"פ 10087/07 חודנוב נ' מדינת ישראל

17.2007.12.18). ואולם, בנסיבות המקרה שלפני אין צורך שאכריע בשאלת משקלה של טענת הסיכון הכפול או באשר לעצם האפשרות לברר טענה זו במסגרת הדיון במעצר. הטעם לכך הוא כי די בראיות שהובאו להוכחת המיוחס לעורר באישומים השני והשלישי שבכתב האישום כדי להצדיק את הותרתו במעצר. על כן, נפנה לבחינת אישומים אלו.

17. הראיה העיקרית המבססת את אשמתו הלכאורית של העורר במעשים המתוארים באישום השני מצויה, כאמור, בהודעות המתלוננת. וכך אומרת המתלוננת בהודעתה מיום 15.8.2013:

"הייתי לפני שנה וחצי באלנבי בת"א עם החברות שלי והוא [העורר] בא והרביץ לי ברחוב ונתן לי ברזל בראש. ירד לי דם ואני ברחתי ממנו והוא רדף אחריי ותפס אותי ועצר מונית... במונית הוא המשיך להרביץ לי..."

להודעה זו נמצא חיזוק בתעודה רפואית שנערכה על ידי צוות המרכז הרפואי ע"ש חיים שיבא - תל השומר ביום 29.5.2010, יום ביצוע האירועים המתוארים באישום השני. בתעודה זו נכתב, בין היתר, כי המתלוננת הגיעה לחדר המיון לאחר ש"קיבלה מכות מחברה". חיזוק נוסף מצוי במזכר שערך העובד הסוציאלי אשר פגש במתלוננת בבית החולים, בו נכתבו, בין היתר, הדברים הבאים:

"המדובר בבת 17.5 ש[נים]. הגיעה למיון... לאחר שנפגעה מחבר שלה שהרביץ לה בסמוך לשעה 4:00 בבוקר, פגע בה באגרופים בראשה ובפניה, זאת משום שהיא יצאה לטייל מבלי שהיא ביקשה את רשותו... אציין כי לאחר שהרביץ לה לקח אותה לבית כי הוא חשש שתלונן".

לראיות כתובות אלה מזמן אמת ניתן לייחס משקל לכאורי ניכר. הן מספקות תמיכה אובייקטיבית להודעת המתלוננת ומעמידות משקל נגד לספיקות שהעלה העורר. אציין כי נטען לפני כי הודעת אחות העורר מזמן אמת תומכת אף היא בגרסת המתלוננת, אך משאחות זו אינה מופיעה ברשימת עדי התביעה אין צורך שאדרש להודעה זו (ראו להלן בסעיף 20). יחד עם זאת, חומר הראיות מכיל מספר עדויות המחלישות גרסה זו. כך, לאחר שמסרה גרסתה לפני הצוות הרפואי והעובד הסוציאלי הופנתה המתלוננת למשטרה. בהיותה במשטרה מסרה המתלוננת גרסה שונה בתכלית מזו שמסרה בבית החולים. המתלוננת סיפרה כי העורר "שמע שהרביצו לי אנשים... לקחו לי את הטלפון שלי". לאחר ששמע על תקיפתה הגיע העורר למקום ונחלץ להגנתה. לעדות זו מזמן אמת נמצא חיזוק בדמות הודעת אימו של העורר מיום 5.6.2010, בה דיווחה האם כי המתלוננת "הלכה וסיפרה לאמא שלה ולי... שהיא היתה במועדון בת"א ושם לקחו ל[ה] בכוח את [ה]טלפון והרביצו ל[ה]". לכך יש לצרף את העובדה כי לא אותר נהג מונית שיאשר את גרסת המתלוננת. אמנם, ראיות אלה מעלות ספיקות מסוימים, והן ראויות להתברר טרם תקבע אשמתו של העורר. ואולם, לא מצאתי כי משקלן המצטבר של הראיות "שכנגד" שקול, בשלב זה, כנגד הראיות המבססות את אשמתו לכאורה של העורר. על כן, לא מצאתי טעם להתערב במסקנת בית המשפט קמא לפיה קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בביצוע העבירות המיוחסות לו באישום השני.

18. הראיות הקושרות את העורר לביצוע העבירות המיוחסות לו באישום השלישי הן הודעות המתלוננת במשטרה, הודעות הורי העורר ומזכרי השוטרים אשר נכחו בזירת האירועים. ראיות אלה מצביעות על ביצועם של מעשי אלימות

חמורים על ידי העורר וכן על ביצוע מעשה אונס. אמנם, כאמור, חל "בלבול" בדיווחי המתלוננת באשר למועד ביצוע האונס הנטען וכן באשר לתוצאותיו - הריון והפלה. ממקרא רישומיו של עו"ס לקסר עולה כי ייתכן שנפלה שגיאה נוספת בהודעת המתלוננת. בית המשפט קמא פטר קשיים אלו בכך שהעלה הסבר אפשרי לשגיאות שנפלו בגרסת המתלוננת. אין לקבל דרך הילוך זו. הפערים שבגרסת המתלוננת אינם ניתנים לאיחוי בשלב זה של ההליך המשפטי באמצעות גרסה משוערת אשר אינה עולה, למצער בשלב מוקדם זה, מן הראיות. אף על פי כן, בחינת הראיות כמכלול מגלה שורה של ראיות תומכות אשר הצטרפותן לגרסת המתלוננת מבססת תשתית ראייתית לכאורה להוכחת אשמתו של העורר גם בביצוע האמור באישום זה.

תמיכה של ממש בגרסת המתלוננת ניתן למצוא בהודעת אביו של העורר, אשר דיווח למשטרה ביום 10.9.2011, למחרת האירועים, כי שמע את המתלוננת צועקת ושמע כלים נשברים. לאחר מכן פתח העורר את הדלת והאב ראה את המתלוננת שרועה על הרצפה. בעדותו לפני בית המשפט לענייני משפחה בתל-אביב-יפו (ה"ט 21783-09-11) מיום 11.9.2011 במסגרת בקשתו להוצאת צו הגנה מפני בנו, מסר האב כי העורר "רב עם חברה שלו בבית ושבר קירות והרס את כל הדירה". תמיכה נוספת בגרסת המתלוננת נמצאת בהודעת אימו של העורר, אשר דיווחה למשטרה ביום 10.9.2011 כי ראתה את בנה "מרביץ ל[מתלוננת], לא ראיתי עם מה הוא הרביץ לה, ראיתי שהיא על הרצפה והוא מרביץ". תמונה דומה מצטיירת גם ממקרא דו"ח פעולה מיום 10.9.2011 אשר נערך על ידי שוטרים שהגיעו לזירת האירועים. כך, בין היתר, נכתב בדו"ח זה:

"בכניסה לדירה שמענו צעקות של אישה... בחדר בו נשמעו הצעקות הבחנתי [עורר]... ובבחורה... כאשר הגבר עומד מעל לבחורה בצורה מאיימת... כל העת הבחורה בכתה ונראתה לחוצה... בדירה היו סימני אלימות, שברי זכוכית עם צלחות שבורות עם כתמי דם על הרצפה כמו כן בפח האשפה שבחדר היו ניירות מגואלים בדם טרי. הבחורה שהייתה בוכייה אמרה לי הוא לא הרביץ לי".

ראיות אלה מזמן אמת מחזקות את גרסת המתלוננת ומשוות לה נופך של אמינות. אמנם, ראיות אלה תומכות בעיקר בגרסת המתלוננת בנוגע למעשי האלימות שבוצעו כלפיה, ואין בהן משום תמיכה במישרין בגרסת האונס. בנוסף, המתלוננת טענה לפני מחבר המזכר שלעיל כי העורר לא הכה אותה. גרסה זו מזמן אמת אף מתיישבת עם מזכר הבהרה שערך שוטר נוסף אשר נכח בזירה, בו דווח אותו שוטר כי הוא לא הבחין בסימני חבלה או דימום כלשהם על גוף המעורבים באירוע. ואולם, לא מצאתי כי משקלן המצטבר של הספיקות והראיות הסותרות, כמו גם של התהיות שהועלו ביחס לאמינות גרסת המתלוננת, מפחית באופן דרמטי את כוחן הראייתי הפוטנציאלי של ראיות המשיבה. לגרסת המתלוננת נמצאו תימוכין בראיות מזמן אמת ועל כן לא ניתן לומר כי היא משוללת יסוד. למעשי האלימות המיוחסים לעורר אף נמצאו ראיות ישירות בדמות עדות הוריו אשר היו עדים לאלימות. הגם שהתהיות שעורר העורר ראיות להתברר, אין בהן, בשלב זה, כדי להצביע על "פגם גנטי" בעדות המתלוננת אשר שומט את הקרקע תחת גרסתה. אף טענת העורר באשר לקיומו של מניע להפלתו אינה יכולה לסייע לו, מה גם שטענה זו היא משום חרב פיפיות הואיל והיא מלמדת כי אף העורר סבור כי היה למתלוננת טעם ממשי לחשוש מפניו. במצב דברים זה, הרי שדי במשקלן הסגולי של הראיות המבססות את אשמתו הלכאורית של העורר כדי להתגבר על הספיקות והתהיות שהועלו.

יש להוסיף כי קיימות ראיות בעלות פוטנציאל לכאורי מספק להוכחת אשמת העורר בביצוע עבירת הפרת

ההוראה החוקית. ראיות כאמור מצויות בהודעות הורי העורר מיום 10.9.2011 ובעדויות אחיותיו מיום 10.9.2011, 12.9.2011 ו-13.9.2011.

19. הראיה העיקרית להוכחת אשמתו של העורר בביצוע העבירות המתוארות באישום הרביעי היא הודעת המתלוננת. הודעה זו סותרת את הצהרת המתלוננת לפני בית המשפט לענייני משפחה, ועל כן לא ניתן לבסס עליה ממצא לכאורי. בנוסף, בעניין אישום זה נתגלעו, לכאורה, מחדלים בעבודתן של רשויות החקירה בכך שלא ביצעו מחקר תקשורת אשר היה בו כדי לשפוך אור על המתואר באישום זה. היקפו ונפקותו של מחדל לכאורי זה כמו גם נפקותה של הסתירה בין גרסאות המתלוננת יתבררו במהלך ההליך העיקרי. ואולם, סימני שאלה אלו מקימים ספק בדבר אשמתו הלכאורית של העורר בביצוע המעשים שלעיל, ועל כן סבורני כי לא קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בביצוע המיוחס לו באישום הרביעי.

20. הראיות העיקריות להוכחת אשמתו של העורר בביצוע העבירות המנויות באישום החמישי הן הודעות אחיותיו במשטרה. נכון למועד הדיון בערר לא נכללו אחיות אלה ברשימת עדי התביעה. על כן, לכאורה, לא ניתן יהיה לעשות שימוש בהודעותיהן אשר ניתנו מחוץ לכותלי בית המשפט. המשיבה אף לא הצביעה על כלל ראיותיה אשר יאפשר לעשות שימוש בהודעות אלה חרף אי זימון של האחיות ולא הסבירה מדוע לא זומנו האחיות מלכתחילה. אמנם, המשיבה הודיעה כי האחיות צפויות להצטרף לרשימת עדיה וכי בכוונתה לזמן להעיד. ואולם, במצב הדברים הנוכחי משלא נטען לפני כי הוגשה בקשה לתיקון כתב האישום ולצירוף האחיות כעדות תביעה, לא ניתן לבסס ממצא ראיתי לכאורה על הודעות אלה ויש בסיס לטענה כי לעת הזו לא קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בביצוע המיוחס לו באישום החמישי.

21. לאור האמור לעיל, אני קובע כי נכון למועד החלטתי זו קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בביצוע העבירות המנויות באישומים השני והשלישי. עבירת האונס המיוחסת לעורר מקימה את חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) [ראו, למשל: בש"פ 4180/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.7.2013) (להלן: עניין פלוני); בש"פ 9106/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.11.2009)]. גם עבירות האלימות המיוחסות לעורר מקימות עילת מעצר דומה. ביצוען במי שהייתה בת זוגו של העורר אף מקימה את חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים [ראו הגדרת "בן משפחה" בסעיף 1 לחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991]. אף מבלי להידרש לחזקה זו, המעשים המיוחסים לעורר מצביעים על מסוכנותו הניכרת למתלוננת ולסביבתו. מעשים אלו בוצעו על פני תקופה ארוכה והיו כרוכים בהפעלת אלימות חמורה ואמצעי הפחדה. חומרת המעשים מגלה כי לא ניתן להסתפק בעניינו בחלופת מעצר [השוו: בש"פ 662/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (29.1.2012); בש"פ 1037/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (7.2.2012)]. לכך יש לצרף את העובדה כי העורר ביצע חלק מן העבירות תוך הפרה של תנאים מגבילים אשר הושתו עליו, עובדה אשר אף מהווה עילה עצמאית למעצרו [ראו: סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים; בש"פ 5673/12 אטינגר נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (6.8.2012); עניין פלוני, סעיף 17]. אשר על כן, מקובלת עלי מסקנת בית המשפט קמא לפיה אין מקום לבחון בשלב זה את האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

22. סוף דבר - הערר נדחה.

ניתנה היום, ז' בסיון תשע"ד (5.6.2014).

שׁוֹפֵט
